

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4550/2019
24.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Водовод и канализација“ Стара Пазова, чији је пуномоћник Владимир Марковић, адвокат из ..., против туженог АА из ВВ, чији је пуномоћник Марсел Гогић, адвокат из .., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2684/19 од 26.06.2019. године, у седници одржаној дана 24.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2684/19 од 26.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици П 39/15 од 15.04.2019. године, у ставу првом изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 8.157.815,91 динара са законском затезном каматом од 15.04.2019. године до исплате, док се одбија тужбени захтев за износ од 6.295.184,09 динара са законском затезном каматом и за законску затезну камату на досуђени износ од 8.157.815,91 динара за период од 01.01.2012. до 15.04.2019. године. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 343.145,78 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док се захтев за накнаду трошкова поступка преко досуђеног одбија.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2684/19 од 26.06.2019. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је делимично усвојена, а жалба туженог је одбијена, па је пресуда Вишег суда у Сремској Митровици П 39/15 од 15.04.2019. године преиначена у одбијајућем делу, тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати законску затезну камату на досуђени износ од 8.157.815,91 динара од 01.01.2012. до 15.04.2019. године, док је у преосталом непреиначеном делу првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке одбијен је захтев странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у делу у коме је одбијена његова жалба и потврђена првостепена пресуда, тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију из свих законом прописаних разлога.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде на основу овлашћења из члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. На друге битне повреде одредаба парничног поступка у садржини ревизије није конкретно указано.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Основног суда у Старој Пазови К 77/13 од 24.03.2015. године тужени је оглашен кривим што је у временском периоду од 28.07.2010. до 03.11.2011. године, као одговорно лице - директор овде тужиоца, прекорачио границе службеног положаја, спровођењем поступка јавних набавки закључењем уговора о куповини дезинфекционог средства хлор диоксид „twin oxide“ супротно одлукама Управног одбора - План јавних набавки код тужиоца и на тај начин оштетио тужиоца за износ од 14.453.000,00 динара, чиме је извршио кривично дело злоупотребе положаја одговорног лица из члана 234. став 1. Кривичног законика. Истом одлуком тужилац је упућен на парнични поступак, ради остваривања имовинскоправног захтева.

На основу свих утврђених чињеница, првостепени суд је усвојио тужбени захтев у висини разлике између вредности стварно утрошених средстава за куповину спорног дезинфекционог средства и средстава предвиђених Планом јавних набавки тужиоца за 2010. и 2011. годину. Ова вредност је утврђена из садржине налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке.

Другостепени суд прихвата изложено становиште првостепеног суда, налазећи да је тужени умањио имовину тужиоца у висини издатака издвојених за куповину робе преко количине која је предвиђена планском документацијом.

По оцени Врховног касационог суда, ревизија тужиоца није основана.

На утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили релевантне одредбе материјалног права из чланова 154. став 1, 158. и 190. Закона о облигационим односима и за своју одлуку дали јасне и потпуне разлоге, које овај суд у битном прихвата.

У том смислу, правилан је закључак из побијане одлуке да тужилац нема право на обештећење у захтеваном износу од 14.453.000,00 динара, то јест преко досуђеног износа од 8.157.815,91 динара. Тужени, као ранији директор тужиоца, оглашен је кривим и осуђен за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 234. став 1. Кривичног законика. Извршењем овог кривичног дела тужиоцу је проузрокована материјална штета. Умањење имовине тужиоца огледа се у плаћању цене за набавку дезинфекционог средства за које интерним планским актом тужиоца нису предвиђена средства (2010. година), односно у количини преко актом одобрене (2011. година).

Оценом налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврђено је за колико је умањена имовина тужиоца штетном радњом туженог. Овај износ је тужиоцу досуђен и у том делу ревизија није изјављена. Следи да је правилна одлука у побијаном делу – у коме је тужиоцу одбијен тужбени захтев за досуђење накнаде штете преко износа стварног умањења имовине тужиоца, јер у том делу штета није настала.

Неосновано се ревизијом тужиоца указује да је описом бића кривичног дела утврђена висина штета, те да је парнични суд везан новчаним износом из пресуде донете у кривичном поступку. У диспозитиву ове пресуде се наводи да је тужени извршењем кривичног дела оштетио тужиоца у износу од 14.453.000,00 динара. Тужилац стога сматра да је висина штете коначно утврђена у кривичном поступку, те да је тиме везан и парнични суд. Овакав став се не може прихватити као правилан. Тужилац је у кривичном поступку упућен на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева. У парничном поступку првостепени суд је спровео доказни поступак, те утврдио висину стварне штете коју је тужени проузроковао тужиоцу и овај износ досудио применом одговарајућег материјалног права из Закона о облигационим односима. У супротном – да није било потребе за утврђењем постојања и висине штете у парничном поступку у складу са правилима грађанског права, то би суд у кривичном поступку одлучио о имовинскоправном захтеву тужиоца применом члана 252. став 1. Законика о кривичном поступку.

На основу изложеног, а како ни другим ревизијским наводима правилност побијане одлуке није доведена у питање, то је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено као у изреци ове пресуде.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић